

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1298/2539

พนักงานอัยการ สำนักงาน อัยการ สูงสุดโจทก์ ห้างหุ้นส่วนจำกัด เรือง อัม พา วิศวกรรม กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 29, ป.วิ.อ. มาตรา 222, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

การวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมาย ศาลฎีกาจะต้องฟังข้อเท็จจริงที่ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยมาแล้วจากพยานหลักฐานในสำนวน บ้านพร้อมที่ดินที่จะซื้อขายเป็นทรัพย์สินระหว่างสามีภริยาที่ ส. ได้มาในระหว่างสมรสกับ บ. จึงเป็นสินสมรสจำเลยที่ 2 ทำสัญญาจะซื้อบ้านพร้อมที่ดินจาก ส. โดย บ. ลงชื่อเป็นพยานในสัญญา เมื่อจำเลยที่ 2 ออกเช็คพิพาทให้แก่ บ. เพื่อชำระหนี้ค้ำมัดจำตามข้อตกลง บ. จึงเป็นผู้ทรงเช็คพิพาทการที่จำเลยที่ 2 เป็นฝ่ายผิดสัญญา ส. มีสิทธิที่จะรับเงินมัดจำตามหนังสือสัญญาจะซื้อขาย เช็คพิพาทที่ออกเพื่อชำระหนี้ค้ำมัดจำบ้านพร้อมที่ดินจึงเป็นเช็คที่ออกเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมาย บ. เป็นผู้ทรงเช็คพิพาทในวันที่ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงิน บ. จึงเป็นผู้เสียหาย ฟ้องโจทก์ระบุว่าผู้เสียหายเป็นผู้นำเช็คพิพาทไปเข้าบัญชีแต่ทางพิจารณาได้ความว่า ภริยาจำเลยที่ 2 เป็นผู้นำเช็คพิพาทไปเข้าบัญชีผู้เสียหายก็เป็นเพียงการฝากเช็คให้นำเข้าบัญชีเพื่อเรียกเก็บเงิน ถ้าวินิจฉัยว่าภริยาจำเลยที่ 2 เป็นตัวแทนผู้เสียหายข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในทางพิจารณาแตกต่างกับข้อเท็จจริงดังกล่าวในฟ้องไม่ใช่ในข้อสาระสำคัญ และมีได้ทำให้จำเลยที่ 2 หลงต่อสู้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันออกเช็คในนามของจำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 ลงลายมือชื่อส่งจ่ายและประทับตราสำคัญของจำเลยที่ 1 มอบให้นางสมณฑา วัฒนสินธุ์ เพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมาย นายบัญชา วัฒนสินธุ์ผู้เสียหายซึ่งเป็นสามีของนางสมณฑาได้นำเช็คดังกล่าวไปเข้าบัญชีปรากฏว่า ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงิน การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นการออกเช็คโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็ค และออกเช็คให้ใช้เงินมีจำนวนสูงกว่าจำนวนเงินที่มีอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ในขณะที่ออกเช็ค ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ให้ปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 20,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 3 เดือนไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 ได้รับโทษจำคุกมาก่อน จึงให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทนมีกำหนด 3 เดือน ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 จำเลยทั้งสองอุทธรณ์และขอให้รื้อการลงโทษศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องจำเลยที่ 1 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นจำเลยที่ 2 ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงศาลฎีกาวินิจฉัยว่าที่จำเลยที่ 2 ฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายนั้นในการวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมาย ศาลฎีกาจะต้องฟังข้อเท็จจริงตามที่ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยมาแล้วจากพยานหลักฐานในสำนวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 222 ปัญหาว่า นายบัญชาเป็นผู้เสียหายหรือไม่ เห็นว่าบ้านพร้อม

ที่ดินที่จะซื้อขายเป็นทรัพย์สินระหว่างสามีภริยาที่นางสมณฑาได้มาระหว่างสมรสกับนายบัญชาจึงเป็นสินสมรส จำเลยที่ 2 ทำสัญญาจะซื้อบ้านพร้อมที่ดินนั้นจากนางสมณฑา โดยนายบัญชาลงลายมือชื่อเป็นพยานในสัญญารู้เห็นยินยอมด้วยอันเป็นการกระทำแทนซึ่งกันและกัน เมื่อจำเลยที่ 2 ออกเช็คพิพาทให้แก่นายบัญชาเพื่อชำระหนี้ค้ำมัดจำตามข้อตกลง นายบัญชาจึงเป็นผู้ทรงเช็คพิพาทการที่จำเลยที่ 2 เป็นฝ่ายผิดสัญญา นายสมณฑามีสิทธิที่จะริบเงินมัดจำตามหนังสือสัญญาจะซื้อขายเอกสารหมาย จ.1 เช็คพิพาทที่จำเลยที่ 2 ออกให้เพื่อชำระหนี้ค้ำมัดจำบ้านพร้อมที่ดินดังกล่าวจึงเป็นการออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมาย นายบัญชาเป็นผู้ทรงเช็คพิพาทในวันที่ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงินอันเป็นวันเกิดเหตุตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คพ.ศ. 2534 นายบัญชาจึงเป็นผู้เสียหาย ปัญหาว่าข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในทางพิจารณาแตกต่างกับข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้องหรือไม่ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาว่า ฟ้องโจทก์ระบุว่านายบัญชาผู้เสียหายเป็นผู้นำเช็คพิพาทไปเข้าบัญชีผู้เสียหาย แต่ทางพิจารณาข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยที่ 2 มอบเช็คพิพาทให้ภริยาจำเลยที่ 2 นำไปเข้าบัญชีผู้เสียหายนั้นเห็นว่า แม้ทางพิจารณาจะได้ความว่าภริยาจำเลยที่ 2 เป็นผู้นำเช็คพิพาทไปเข้าบัญชีของผู้เสียหาย ก็เป็นเพียงการฝากเช็คให้นำเข้าบัญชีเพื่อเรียกเก็บเงิน ถือว่าภริยาจำเลยที่ 2 เป็นตัวแทนของผู้เสียหาย ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในทางพิจารณาแตกต่างกับข้อเท็จจริงดังกล่าวในฟ้องจึงมิใช่ในข้อสาระสำคัญและจำเลยที่ 2 มิได้หลงต่อสู้แต่อย่างใดพิพากษาแก้ว่า ให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 3 เดือนและปรับ 20,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

สมพงษ์ สนธิเณร · สมภพ โชติกวนิชย์ · ไพโรจน์ คำอ่อน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1298/2539>